

SOS-magasinet

UTGITT AV SOS-BARNEBYER / NR 2 • 2015

NYE FADDERE ETTER ARTISTGALLA **SIDE 10**

EN OASE FOR BARN **SIDE 13**

DE FORLATTE BARNA **SIDE 15-19**

ET TRYGT HJEM VARER HELE LIVET

SIDE 4-9

**SOS
BARNEBYER**

Et trygt hjem for alle barn

Takk for engasjementet fra våre
HOVEDSAMARBEIDSPARTNERE:

Vi takker for støtten fra våre
HOVEDBIDRAGSYTERE:

STIFTELSEN
BALDER

SOS-BEDRIFTSPARTNERE

- Dips
- Eplehuset
- Espira Gruppen AS
- Finn.no
- Kruse Smith
- Mercuri Urval
- Prosafe
- Skretting
- Solstad Shipping

SOS-bedriftspartnere finansierer bygging eller drift av en SOS-barneby, et SOS-familieprogram, et familiehus, en barnehage, en skole eller et medisinsk senter.

For mer informasjon, kontakt
Linda Cecilie Dale.
Telefon: 23 35 39 00
E-post: bedrift@sos-barnebyer.no

En trygg oppvekst varer hele livet

En trygg oppvekst er det beste vi kan gi barna våre. Det er også en av de viktigste investeringene vi kan gjøre for samfunnet vårt.

Nær 160 millioner barn i verden i dag har ingen voksne omsorgspersoner eller foreldre til å passe på seg. Årsakene er mange. Noen steder skyldes det naturkatastrofer eller krig. Andre steder skyldes det at foreldrene ikke fikk jobb eller helsetilbud og enten ble syke eller måtte flytte fra barna sine. Mange av verdens barn får en altfor hard start på livet. Heldigvis er du og andre faddere med oss og hjelper barn over hele verden til en bedre oppvekst.

SOS-barnebyer mener alle barn har rett på et trygt hjem. Den viktigste jobben vi gjør er å prøve å holde barn sammen med sin egen familie. Vi tilbyr foreldrene eller andre omsorgspersoner yrkesopplæring og helsetjenester, og sørger for at barna har skolebøker og næringsrik mat. Vi jobber tett med andre grupper i lokal-samfunnet for å sikre at familien har et godt grunnlag for å holde sammen. De gangene det ikke er mulig, vil barna kunne få et nytt hjem i en SOS-barneby. Der kan de bo sammen med sine søsken i trygge omgivelser, men med en ny familie. I dag er vi til stede i 133 land, og vi har mer enn 530 barnebyer over hele verden.

Vi vet at det å satse på barn er bra både for det enkelte barn, for familien og for utvikling i samfunnet. Jo tidligere vi kommer inn i barnas liv, jo mer får vi tilbake. Vi vet at barn som får en trygg oppvekst er i stand til å delta i samfunnet på en helt annen måte enn de som vokser opp i nød, sult eller uvisshet. Derfor er en trygg oppvekst en gave som varer hele livet. Takk for at du er med oss.

«Vi vet at barn som får en trygg oppvekst er i stand til å delta i samfunnet på en helt annen måte enn de som vokser opp i nød, sult eller uvisshet.»

SVEIN GRØNNERN
generalsekretær

SOS-magasinet utgis av Stiftelsen
SOS-barnebyer Norge, Mariboegs gt. 13,
Postboks 733 Sentrum, 0105 Oslo
Telefon: 23 35 39 00
E-post: sos@sos-barnebyer.no
Ansvarlig redaktør: Svein Grønnern
Redaktør: Thomas Hansen

Design og layout: Itera
Trykk: Color Print AS
Opplag: 160 000
Forsidefoto: Firoz Ahmad Firoz
Red. avsluttet: 04.05.2015
Kontonr.: 8380 08 73730
www.sos-barnebyer.no

NØDHJELP OG TRYGGHETSSONER

FOTO: SOS-BARNEBYER

SOS-ungdom serverer mat i et av våre barnevennlige områder.

SOS-barnebyer i Nepal har gjort alt de har maktet for å hjelpe tusenvis av barn og voksne etter jordskjelvet.

SOS-barnebyers kriseteam i Nepal har satt opp flere nødhjelpsleire i områder nær episentret, og gir førstehjelp, medisiner, mat og vann til jordskjelvrammede.

USKADDE BARNEBYER

SOS-barnebyene i Jorpati, Kavre og Sanothimi ligger nærmest jordskjelvetts episenter, og flere hundre mennesker får livsviktig hjelp i nødhjelpsleire etablert ved barnebyene. Her er de også etablert sanitærløsninger som skal forebygge sykdommer. Ingen barn eller voksne i SOS-barnebyers egne programmer er skadet. Skadene

på bygningene er minimale.

I en av barnebyene, Jorpati nordøst for Katmandu, fikk 1200 mennesker fått plass i barnebyen og ble tilbudt mat, vann, medisiner og ly for regnet i dagene etter jordskjelvet.

JOBBER DET DE KAN

SOS-barnebyers nødhjelpsteam har jobbet det de kan siden jordskjelvet rammet Nepal i slutten av april, men det har vært svært vanskelig å komme fram i de områdene der jordskjelvet har gjort størst skader.

FAKTA

SLIK KAN DU BIDRA:

- Send NØD til 2160 (200 kroner)
- Gi til konto 8380 08 73730 (merk betalingen med Nødhjelp Nepal)

ETABLERER TRYGGHETSSONER

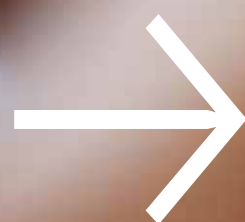
Samtidig gjøres det en stor innsats for å etablere trygghetssoner for å kunne ta vare på barn som er alene. SOS-barnebyer er i kontakt med lokale myndigheter for å kunne hjelpe barn som trenger det, og opp mot seks slike soner er planlagt i Bhaktapur og Pokhara. Pedagoger og frivillige mobiliseres nå, men det kraftige regnværet er utfordrende for fremdriften.

Sonia mistet begge foreldrene sine. Nontobeko trenger hjelp til å ta vare på 14 barn.

tekst: THOMAS HANSEN

ET TRYGT HJEM VARER HELE LIV

ET

Sonia (stående) serverer juice til familien sin. Foto: Franklin Murangira

– Jeg husker den morgenen faren min dro, sier Sonia. – Jeg trodde han hadde dratt på jobb. Jeg sto og så gjennom vinduet og ventet. Han pleide å komme tidlig hjem og lage mat til oss.

Sonia skjønte at faren ikke kom tilbake da bestemoren kom for å hente henne og de tre søsknene hennes. Moren hennes omkom i en ulykke bare noen måneder tidligere. Sonia var bare seks år, nest eldst i søskenflokken.

– Hjertet mitt var helt knust, forteller hun. – Jeg gråt bittert.

Sonias besteforeldre var aldrende, hadde ingen inntekt og levde i hovedsak på maten de klarte å dyrke selv. Barna fikk ikke noe mer enn det de klarte å produsere på gården. Det var ingen penger til å kjøpe noe ekstra.

SØKTE HJELP HOS SOS-BARNEBYER

Sonia ble født i 2004 i Kigali, hovedstaden

i Rwanda. Faren hennes hadde vært soldat og moren var hjemmевærende. Sonia fant aldri ut hvor faren ble av da han dro.

Det var ikke lenge besteforeldrene til Sonia klarte å ta vare på barneflokken. I desember 2011 oppsøkte Sonias bestefar SOS-barnebyen i Kayonza i Rwanda. Sonia og hennes to yngre søsken fikk bo i barnebyen, mens den eldste søsteren ble tatt hånd om av en fosterfamilie.

Det ble en vanskelig overgang for Sonia. Det var mange ubesvarte spørsmål om hennes biologiske familie, og det var ikke lett å komme inn i en familie i SOS-barnebyen. Med hjelp fra sin nye SOS-mor lærte Sonia at hun ikke trengte å gi slipp på de gamle minnene for å omfavne de nye. Gradvis utviklet hun en følelse av tilhørighet til sine nye omgivelser.

MER ENN BARNEBYER

Historiene om barn som mister familien

sin og som får et nytt hjem i en barneby er nok det de fleste forbinder med SOS-barnebyer. I dag finnes det mer enn 530 barnebyer over hele verden, som nettopp prøver å sikre en trygg oppvekst for barn som ellers ikke ville hatt noen voksne omsorgspersoner i livet sitt.

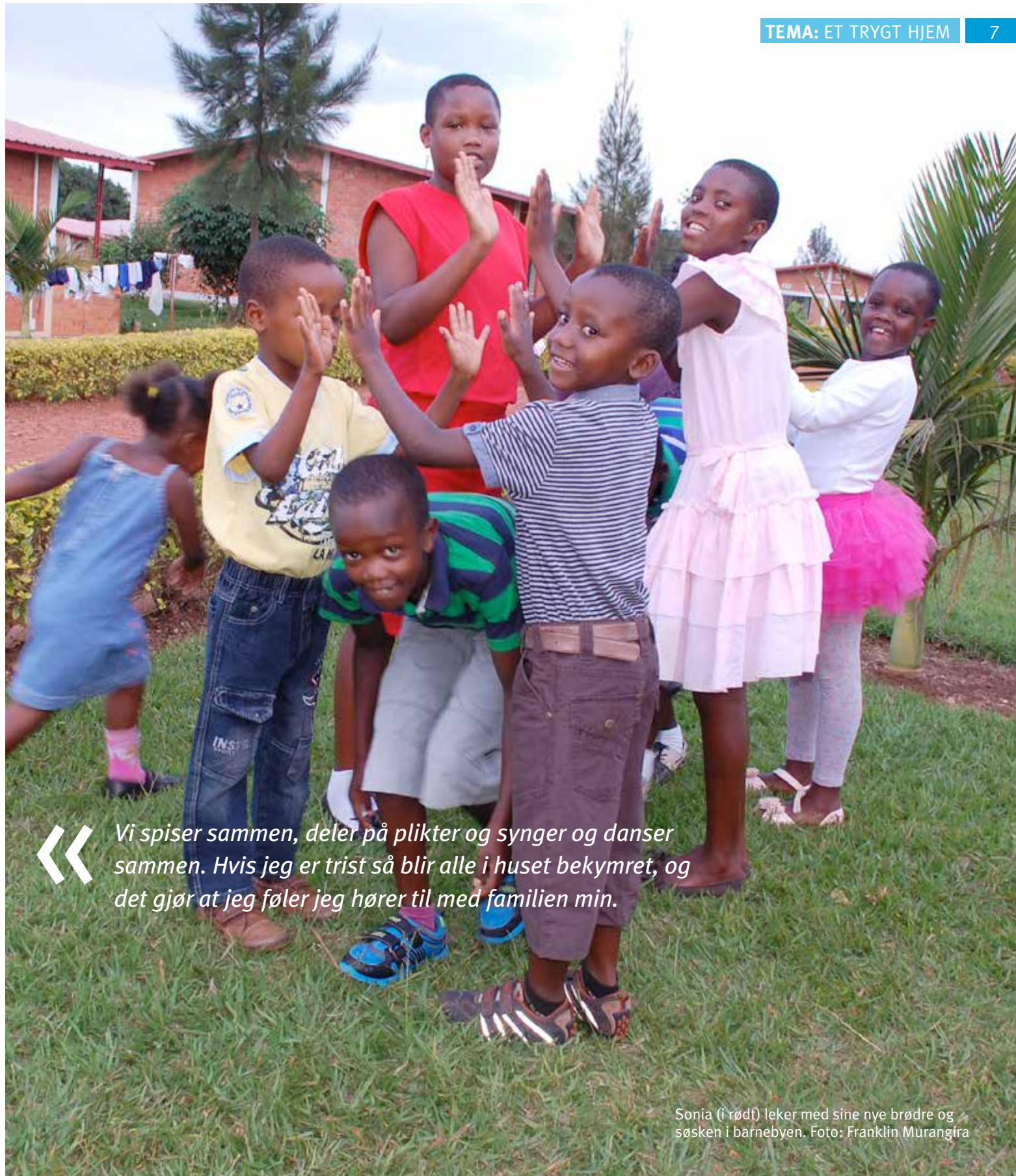
Samtidig jobber SOS-barnebyer stadig mer for å holde eksisterende familier sammen. Gjennom de såkalte familieprogrammene stiller SOS-barnebyer med yrkesopplæring, helsetjenester, skoleuniformer, næringsrik mat og mye annet både voksne og barn i en familie har behov for.

HAR OVERTATT ÅTTE BARN

En av de mange vi møter i SOS-barnebyers familieprogrammer er 34 år gamle Nontobeko Matsebula i Siteki i Swaziland. Hun har ansvaret for 14 barn som nå er i alderen to til 21 år. Seks av barna er hennes biologiske, men hun har også overtatt omsorgen

Vi har spurt barn over hele verden hva de forbinder med et trygt hjem. Hva er viktig for at du skal det trygt? Hva betyr det at noen tar vare på deg? Hvem passer på deg når du er redd? Noen av svarene finner du på disse sidene.

Vi spiser sammen, deler på plikter og synger og danser sammen. Hvis jeg er trist så blir alle i huset bekymret, og det gjør at jeg føler jeg hører til med familien min.

Sonia (i rødt) leker med sine nye brødre og søsken i barnebyen. Foto: Franklin Murangira

«En som tar vare på meg er en som er glad i meg, og som lærer meg at når jeg blir voksen må jeg ta godt vare på meg selv og på andre.»
Samantha (9), Botswana

«Moren min holder det hun lover og gjør det som er best for meg. Når jeg blir syk tar hun meg med til lege, og legen gir meg medisin for å bli frisk.»
Mieke (12), Namibia

«Jeg liker moren min. Jeg liker samtalene hennes og kjeksene hun lager.»
Benno (9), Mosambik

Dette er noen av de 14 barna Nontobeko har ansvaret for å forsørge.

for åtte andre barn etter at slektninger har falt bort. Den yngste jenta er datteren til hennes manns andre kone, som nylig døde.

– Og så døde mannen min også, sier hun. – Plutselig var jeg alene med alle 14 barna.

Hun forteller at livet før hun kom med i SOS-barnebyers familieprogram var tøft etterhvert som hun måtte ta ansvaret for stadig flere barn. Hun hadde ingen inntekt, men nå har familieprogrammet sørget for at hun har jord hun kan dyrke. Det sikrer både mat på bordet og at barna kan gå på skole. Den yngste går i barnehagen mens Nontobeko arbeider på jordene.

35 familier er engasjert i jordbrukspro-

sjektet i Siteki. For å drive jordbruk og dyrke mais og grønnsaker på åkrene blir det leid inn en traktor for å pløye. Familiene som deltar får frø for å plante blant annet mais. I tillegg pumpes det vann til tanker for å kunne vanne. SOS-barnebyer gir også barna medisinsk hjelp når de trenger det og skolebarna får skoleuniformer.

ET TRYGT HJEM

Et trygt hjem er viktig for alle barn. Det vet også Sonia, som nå er 12 år gammel.

– Jeg vet at en familie vanligvis består av mor, far og barn, sier hun. – Jeg vet også at ethvert barn bør ha en familie så hun kan vokse opp med kjærlighet fra sine foreldre

og fra brødre og søsken. Når du er omgitt av folk som bryr seg om deg, og som alltid vil være til stede i livet ditt, slipper du å føle deg alene.

I Sonias nye familie er det en SOS-mor, en tante og hele ti barn.

– Vi har det bra fordi vi deler mye med hverandre, og fordi moren vår er veldig glad i oss, sier Sonia. – Hun gir oss råd om livet og forteller oss hvordan vi skal oppføre oss hvis vi vil lykkes i fremtiden.

Sonia sier hun føler at hun er en del av en familie nå.

– Vi spiser sammen, deler på plikter og synger og danser sammen. Hvis jeg er trist så blir alle i huset bekymret, og det gjør at

«Moren min har fortalt meg at jeg er beskyttet. Hun har også lært meg å ha på meg sandaler når jeg leker ute, og hun holder skarpe ting unna meg så jeg ikke skader meg når jeg leker.»
Olly (6), Nigeria

«Jeg er redd for slanger, løver og dyr i vannet. Jeg var på en skoletur hvor jeg så disse dyrene, men moren min fortalte meg de ikke kunne komme hjem til oss og at ingenting fælt ville skje.»
Maseko (10), Swaziland

«De som passer på meg er søndagsskolelæreren, mamma og sikkerhetsvaktene. For eksempel låser mamma dørene om nattene, og utenfor er det vakter.»
David (12), Zambia

Nontobeko forsyner seg med vann etter en hard dag på jordene.

jeg føler jeg hører til hos familien min.

Sonia tror livet ville vært veldig annerledes hvis hun ikke hadde kommet inn i SOS-barnebyen.

– Det hadde vært håpløst, sier hun. – Livet mitt ville ikke hatt noen retning. Jeg ville ikke ha lært å lese og skrive, og jeg ville ikke ha gått på skolen. Bestefaren min er død og bestemor er veldig syk, så jeg vet ikke hvem som skulle tatt vare på meg i dag.

VARIGE VERDIER

Nontobeko i Swaziland synes det er fantastisk at hun nå kan gi barna mat så de ikke trenger å gå sultne. Og hun vet også at jordbruksprosjektet hun er med i tenker

fremover. På slutten av hvert år settes 20% av overskuddet fra prosjektet av til fremtidige investeringer, mens resten fordeles mellom familiene i prosjektet.

Det er en stor dag, sier Nontobeko. Da har hun råd til nye klær til barna og andre ting de mangler, men ikke har råd til resten av året.

Neste mål er å bli uavhengig og kunne forsørge seg selv uten hjelp.

– Jeg drømmer om å ha mitt eget foretak, sier hun. – Jeg har ikke nok kapital nå, men når jeg får det skal jeg starte for meg selv.

Hva er et trygt hjem for deg?

SOS-barnebyer mener at alle barn har rett til et trygt hjem. Men hva mener barna selv?

På årets Minøya-festival i Oslo inviterer vi også barn til å ta et bilde av folkene de bor sammen med.

Hvem som er med i familien er mindre viktig. SOS-barnebyer er opptatt av at alle barn skal få en god oppvekst i et trygt hjem, uansett hvem du er og hvem som er familien din. Og det er barna selv som har regien. Hvem skal være med på bildet? Hvem skal ha på seg hatt og briller eller bart? Skal barna være de voksne og omvendt? Og er det noen som skal ha litt ansiktsmaling?

OM MINIØYA

Minøya er en årlig kulturfestival for hele familien som avvikles over to dager i Tøyenparken i Oslo. Festivalen arrangeres 30. og 31. mai 2015. Miniøya 2015 er den 6. festivalen i rekken.

På Miniøya er det alt fra store konserter, dans, klassisk musikk, teater, workshops, akrobatikk, lesetelt, rebusløyper, svømmeopplæring, ansiktsmaling og kunstverksted.

For mer info se: www.minioya.no

«Et trygt hjem betyr at fremtiden min er trygg. Og at jeg kan leke med vennene mine.»

Henry (9), Zambia

«Jeg er glad i mamma fordi hun aldri glemmer bursdagen min. Vi har det også morsomt sammen, spesielt når vi gjør husarbeid.»

Lucy (7), Zimbabwe

«Et trygt hjem er at man kan lukke dører og at det er litt eget og trygt der inne. At man har noen der og at det er varmt og godt. Og at man har en seng å sove i.»

Emma (11), Norge

6 000 NYE FADDERE

Seks tusen mennesker meldte seg som nye SOS-faddere under Artistgallaen på TV2 21. mars. Takk til alle som vil være med oss i arbeidet for et trygt hjem for alle barn!

– Fadderskapet gir ny mening

– Jeg kunne ikke holde tårene tilbake, det rørte meg veldig når Guri Solberg holdt det hjelpeløse spedbarnet i sine armer. Ingen skal behøve å være så liten og redd her i verden, sier Siv Elin Isaksen i Båtsfjord. Hun er en av 6 000 som meldte seg som SOS-fadder under Artistgallaen i mars.

TEKST: Kristin Berling

Det var under Artistgallaen på TV2 at livet tok en ny liten vending for familien i Båtsfjord kommune, langt øst i Finnmark. Siv Elin Isaksen ble grepet av historiene om barn som vokser opp uten foreldre, mat, nærhet og omsorg. Hun ringte inn til panelet, og like etter ble Vikanda fra Laos en del av familien i nord.

Noen dager senere bestemte samboer Jørn Arild Eriksen seg for å gjøre det samme. – Jeg forsøkte å bli fadder til søsteren til Vikanda, men heldigvis hadde hun allerede fått en fadder. Derfor ble en annen jente i samme barneby mitt ansvar, forteller Jørn Arild. – Det er jo bare strålende at det løser seg for mange, mange barn!

HAR FÅTT BREV FRA LAOS

– Det tok ikke lang tid før vi fikk brev fra SOS-moren til Vikanda, sier Siv Elin. Kontakten mellom Båtsfjord og Laos er dermed opprettet, og Siv Elin og Jørn Arild gleder seg til å følge fadderbarna sine i årene som kommer. De setter stor pris på post fra Laos, slik at de kan følge jentenes utvikling og få et innblikk i hverdagen langt unna deres egen.

– Vi kommer til å reise ned til Laos selv om et par år. Vi vil jo gjerne hilse på, og se med egne øyne hvordan jentene har det. SOS-moren til Vikanda sa at vi er hjertelig velkommen, når som helst. Det er fint at vi kunne få bli faddere for barn i samme barneby, sier Jørn Arild.

Bildene som gikk over skjermen denne tv-kvelden i mars lever videre i Siv Elin. – Jeg glemmer ikke så lett når noe virkelig berører meg. Urettferdighet er noe som opptar både meg og Jørn Arild, og da spesielt overfor barn. Vi må ikke glemme at det er mange som ikke har hatt det så lett i vårt eget land heller, og sånn er det dessverre fortsatt. Vi kan ikke hjelpe alle, men vi kan hjelpe noen. Og faktisk er det ikke bare snakk om å hjelpe, for fadderskapet har gitt en ny mening til vår egen hverdag. Vi har så mye å være takknemlige for og fadderskapet minner oss på nettopp dette, avslutter Siv Elin og Jørn Arild.

Fortsetter samarbeidet for Malawi

OBOS fortsetter sitt engasjement for SOS-barnebyer og er nå en av våre hovedsamarbeidspartnere. Avtalen vil styrke familieprogrammet i Blantyre i Malawi med 1 million kroner årlig de neste tre årene.

– Jeg har selv sett viktigheten av SOS-barnebyers arbeid, sier Åge Pettersen, kommunikasjonsdirektør i OBOS. – Utvikling skapes gjennom samarbeid, og veien til varig utvikling begynner med trygge barn i trygge hjem.

SAMARBEID I OVER TI ÅR

OBOS og SOS-barnebyer har hatt et samarbeid i over ti år, og begge organisasjonene er opptatt av trygge oppvekstvilkår for barn og unge. Fra før har OBOS finansiert byggingen av barnebyen i Blantyre, der det bor 150 barn som har fått et trygt hjem i en ny familie. Nå fortsetter altså OBOS sitt engasjement og støtter familier som bor i lokalsamfunnet i Blantyre, Malawi.

Svein Grønnern, generalsekretær i SOS-barnebyer Norge, er svært fornøyd med å ha OBOS med på laget. – SOS-barnebyer er helt avhengig av gode, langsiktige næringslivssamarbeid, sier Grønnern. – OBOS er en viktig pådriver for barns rettigheter.

«BARN SETTER SPOR»

De siste årene har OBOS sammen med Skiforeningen utviklet en smarttelefon-app som fungerer som et digitalt distansekort for barn som går på ski. App'en heter «Barn setter spor», og foreløpig har barns entusiasme for ski ført til at det er kommet inn nærmere 700 000 denne vinteren.

Sykler fjordene rundt

I SLUTTEN AV MAI sykler denne gjengen fjordene rundt utenfor Stavanger. Målet er å skape oppmerksomhet om barns rett til et trygt hjem.

Kruse Smith har vært SOS-bedriftspartner siden 2010, og har hele tiden hatt engasjerte ansatte som involverer seg med

SOS-barnebyer på ulike måter. Det er nå et eget «Kruse»-hus i Siteki i Swaziland, og flere ansatte har vært på besøk og hilst på de som bor der.

Nå deltar de i Tour des Fjords, et sykkelløp der løypa er nesten seks mil lang. Startskuddet går i Hinna Park, og

løypa går via Sandnes sentrum, langs Solastranden, ut til Randaberg og i mål i Stavanger sentrum.

Når de kommer i mål kan de feire sammen med Alexander Kristoff og de andre proffene som deltar – som riktig nok sykler en noe lengre løype.

– VI MÅ SIKRE BARNES RETTIGHETER

Denne våren er det hundre år siden de Castbergske barnelovene ble vedtatt. Generalsekretær Svein Grønnern mener jubileet må brukes til å sette fokus på barns rettigheter i andre deler av verden.

Tekst: THOMAS HANSEN Foto: ULRICH KLEINER

De Castbergske barnelovene sikret barn viktige og grunnleggende rettigheter, uavhengig av hva slags omstendigheter de var født inn i. – Det var lover som betød mye for barna. Likevel var

de omstridte, og av mange krefter ble de ansett som for radikale, sier Svein Grønnern, generalsekretær i SOS-barnebyer Norge.

ET FOREGANGSLAND

I dag, hundre år senere, er Norge på mange områder et foregangsland når det gjelder barns rettigheter. De siste førti årene har vi fått verdens første barneombud, verdens første barneminister og var blant de første landene som ratifiserte FNs barnekonvensjon.

– Samtidig vet vi at mange barn andre steder i verden mangler de grunnleggende rettighetene de fleste av oss tar for gitt. Og mange av disse barna møter vi i SOS-barnebyer, sier Grønnern. Han mener norske myndigheter må gjøre mer for å sikre barns rettigheter i andre deler av verden.

– Alle barn har rett til et trygt hjem og en god oppvekst, sier han. – Men vi vet at mange utviklingsland ikke klarer å ta godt nok vare på barn som mister familien sin. Flere land mangler et lovverk som sikrer barns rettigheter, et offentlig apparat som sikrer god kvalitet, og ikke minst tilstrekkelig finansiering, av barneomsorgen. Mange steder blir foreldreløse barn rett og slett overlatt til seg selv.

NORGE MÅ SETTE KRAV

Grønnern mener Norge kan bidra, både med faglig bistand og med tydelige forventninger til andre lands myndigheter.

– Norge er en stor bidragsyter i mange utviklingsland. Det gjør at vi kan sette krav til sine samarbeidsland i sør når fremtidens utviklingsmål skal settes, sier han.

– Vi vet at det nytter, men vi vet også at det tar tid. Derfor er ikke barns rettigheter noe vi kan vente med til alle andre problemer i et samfunn er løst, sier Grønnern.

– Trygge barn er en forutsetning for et godt og velfungerende samfunn. Det koster litt. Men det koster mer å la være.

– Jenter skal ha like muligheter

22 år gamle Trial Makotore møtte Erna Solberg i mars.

I mars møtte Elizabeth (17) fra Malawi og Trial (22) fra Zimbabwe statsminister Erna Solberg. De har følt på kroppen hvilke barrierer som ligger i veien for dem, og sett hvordan de kan overvinnes.

TEKST: THOMAS HANSEN

I dag er Elizabeth Chihana 17 år gammel. Da hun var tolv ble hun overtalt av venninnene sine til å få seg en kjæreste. – Jeg gikk på skolen, men snart ble jeg gravid. Da måtte jeg slutte på skolen igjen, sier hun.

Sammen med Trial Makotore fra Zimbabwe møtte Elizabeth i mars statsminister Erna Solberg og likestillingsminister Solveig Horne under en konferanse om likestilling i et internasjonalt perspektiv.

Da Elizabeth først var blitt mor, så hun ingen vei tilbake til skolen. Heldigvis tok den lokale mødregruppen kontakt med familien hennes. – Min egen mor var skeptisk. Men mødregruppen overbeviste henne, forteller Elizabeth. Hun fikk lov å fortsette utdanningen, og i dag går hun på ungdomsskolen.

VOKST OPP MED BESTEMOR

Også 22 år gamle Trial fra Zimbabwe har hatt behov for hjelp. Hun vokste opp med bestemoren som hovedforsørger. – Moren min var kronisk syk og døde da jeg var tolv år gammel, forteller Trial. – Heldigvis fikk vi hjelp fra SOS-barnebyers familieprogram der vi bodde.

I dag mottar Trial et stipend som har gitt henne muligheten til å ta høyere utdanning. Trial studerer nå internasjonal utvikling samtidig som hun jobber deltid for SOS-barnebyers arbeid mot omsorgssvikt overfor barn.

Både Trial og Elizabeth er med i SOS-barnebyers likestillingsprogram, Grieg Gender Challenge. Programmet er startet opp i seks afrikanske land, og har som formål å gi jenter og gutter like muligheter til utdanning, økonomisk frihet og medbestemmelse.

En oase for barn

Etter 14 år tok jeg endelig turen til Pakistan igjen med store forventninger om store endringer, men alt var som før; et land i forfall, lite håp. Taxisjåføren klager over hvordan den korrupte regjeringen suger staten tom for penger til egen fordel, og hvordan den fattige stadige blir fattigere.

AV ASSAD SIDDIQUE

Men, midt i all galskapen, i utkanten av Islamabad, avsidesliggende strøk og veisperinger, ligger en oase av human velstand; SOS-barnebyer Islamabad.

Jeg blir møtt av Shama Khan, som ikke bare er daglig leder for avdelingen men som også selv bor her sammen med sine tre egne barn og mann. «Jeg kunne bodd hvor som helst i et fint område og sendt barna mine på andre skoler, men hvorfor skulle jeg det? Jeg vil ha nærhet til alle barna vi har her, og det er viktig for meg at mine egne barn vokser opp sammen med dem og går på den samme skolen».

Shama tar meg med på en omvisning, først innom klasserommet som rommer ca 20 uniformkledde ivrige og lærevillige barn, og deretter inn på boligområdet som er bygget som et kollektiv av småhus med naturlige velholdte natur- og lekeområder rundt hele bebyggelsen. I hvert hus bor det ti barn, og de prøver å holde biologiske søsken sammen.

«Vi har organisert hvert hus med en mor og 8-10 barn. De står opp om morgenen og går på skole, kommer hjem i 13-14-tiden, spiser og hviler litt. Fra kl. 15 er det leketid, kun avbrutt av en time koranskole på ettermiddagen, før de igjen kan fortsette med lek, moro, tv og hva de enn vil.»

Vi får lov til å gå inn i et par hus og hilse på noen av barna. Jeg stiller dem spørsmål om hvordan de liker seg der og hvilket forhold de har til «mammaen». De er ivrige,

Skuespilleren Assad Siddique fikk et sterkt gjensyn med Pakistan da han besøkte SOS-barnebyen i Islamabad.

– For meg er det ikke jobb å være her, alle disse er mine egne og jeg føler meg bare som en forvalter av en storfamilie sier Shama Khan.

Assad fikk møte mange av barna som bor i barnebyen.

snakker nesten i munnen på hverandre. «Mammaen vår passer på oss, gir oss kjærlighet, mat, tar oss med til legen hvis vi trenger det, kjøper bursdagsgaver til oss. Det er så fint at jeg tenker at hun er min ekte mor», sier 10 år gamle Nidha mens de andre nikker samtykkende.

Idet vi beveger oss rundt i husene og snakker med både barna og mødrene, slår det meg at Shama ikke bare husker alle navnene på barna, men har også full oversikt over hva hver enkelt har drevet med den siste tiden. «Når noen spør meg hvor mange barn jeg har sier jeg at jeg har hundre barn; mine egne 3 og de 95 som bor her. For meg er det ikke jobb å være her, alle disse er mine egne og jeg føler meg bare som en forvalter av en storfamilie.»

SOS barnebyen i Islamabad ble etablert etter jordskjelvet i 2004 hvor mange barn ble både hjem- og familieløse. Shama selv vokste opp i SOS-barnebyen i Lahore sammen med sin bror. «Vi vil gi alle barn de samme mulighetene til å skape seg et godt liv, og at barn ikke skal forskjellsbehandles.»

Full av inntrykk og rørende møter går jeg ut i den steikende solen. Jeg har sjelden vært borti en bedre suksessrik historie. Skeptisk av natur som jeg er har jeg hele tiden under mitt opphold i barnebyen forsøkt å finne noe å sette fingeren på, men forgjeves - dette er gjennomsyret av gode intensjoner, og en god teori omsatt i enda bedre praksis. En ting er sikkert, å vokse opp her er, etter hva jeg kan dømme, det beste som kunne skjedd disse barna.

GRASROTANDELEN

Visste du at du kan støtte vårt arbeid hver gang du spiller hos Norsk Tipping? Gjennom Grasrotandelen kan du bidra til at Norsk Tipping gir en del av sitt overskudd til SOS-barnebyer.

I 2014 ble det generert over 350 millioner kroner gjennom Grasrotandelen til lag og foreninger over hele landet.

Som Grasrotgiver kan du bidra til å støtte vårt arbeid, uten at det koster deg noe. Hver gang du spiller vil Norsk Tipping gi 5% av din spilleinnsats direkte til SOS-barnebyers frivillige. Vinner du, vil premien din bli like stor. Dermed sørger du for at det drypper litt på SOS-barnebyer hver gang du leverer en Lottokupong eller et annet spill hos Norsk Tipping.

I fjor strømmet det inn grasrotmidler fra hele Norge, fra Svalbard i nord til Rogaland i sør. I løpet av 2014 bidro til sammen 6153 registrerte givere til en total grasrotandel på hele 1 740 828 kr til SOS-barnebyers frivillige. Bli grasrotgiver du og!

Alt du trenger å gjøre er å registrere deg hos Norsk Tipping med organisasjonsnum-

meret til den fylkesforeningen du har lyst til å støtte. Send SMS med kodeord GRASROTANDELEN <organisasjonsnummer> til 2020 (tjenesten er gratis), eller opplys et organisasjonsnummer neste gang du er i tippedisken, spiller på nett, på mobilen eller på spillterminalene.

Tusen takk for at du støtter vårt arbeid!

FAKTA

GRASROTANDELEN

ORGANISASJONSNUMMER TIL DIN FYLKESFORENING:

Fylkesforening	Organisasjonsnummer
Akershus	993802905
Aust-Agder	993803200
Buskerud	993939064
Finnmark	911920514
Hedmark	994784609
Hordaland	993795305
Møre og Romsdal	993881201
Nordland	993802689
Nord-Trøndelag	993803022
Oppland	995488027
Oslo	993827460
Rogaland	993840475
Sogn og Fjordane	993803537
Svalbard	993803065
Sør-Trøndelag	993811726
Telemark	993802697
Troms	895606472
Vestfold	995080834
Østfold	993801534

BARNEBYMARSJEN UTVIDES IGJEN

I 2013 var det én by, i 2014 var det sju. Høsten 2015 blir det minst elleve byer som arrangerer barnebymarsjen til inntekt for barnebyen i Mwanza.

I fjor fant barnebymarsjen sted i Oslo, Stavanger, Bergen, Skien, Levanger, Trondheim og Sandefjord. I år har Mo i Rana, Kristiansund, Lillestrøm og Ørje meldt seg også, og det er fortsatt rom for flere. Barnebymarsjen arrangeres 13. og 20. september.

Bli med på en søndag med mening! Barnebymarsjen er et lokalt barnevennlig arrangement for hele familien, hvor både barn og voksne er med på å gjøre en forskjell. Rundturen er bare på et par kilometer, med ulike aktiviteter langs løypa og i målområdet.

Nå kan du invitere med deg hele familien på tur, og sammen kan dere sette viktige fotavtrykk. Se hva som skjer i byen der du bor og meld deg på.

Se mer info på kampanjesiden: www.sos-barnebyer.no/sammen-for-mwanza/barnebymarsjen og facebook siden: www.facebook.com/barnebymarsjen

De forlatte barna

tekst og foto: BJØRN-OWE HOLMBERG

Melk og et øyeblikks nærhet for et av de forlatte barna.

På avdelingen for de forlatte babyene, er sykepleier Naile Nitaj den eneste på vakt. Hun prøver å gi nærhet og omsorg til alle, men vet det ikke er nok. Hennes vakt varer i tolv timer før hun blir avløst.

Denne gutten har fått et hjem i SOS-barnebyen i Pristina og får en fremtid med omsorg.

Inngangen til fødeavdelingen på sykehuset i Pristina. Bak disse veggene blir det født babyer hver uke som mødrene stikker av fra.

Forlatte barn som har fått et hjem i SOS-barnebyen i Pristina. Med en mor, søsken og oppfølging til en trygg fremtid.

PRISTINA, KOSOVO: Det lille ansiktet på puta er omkranset av masse svart hår. På et skjema som henger på barnesenga står det at hun veide 2,2 kg da hun ble født, den 23. januar 2015. Hun har ikke fått noe navn ennå. Bare morens navn står på skjemaet, og det kan være falskt. For moren har stukket av - akkurat som mødrene til de åtte andre babyene som ligger på dette lille rommet. Ni uønskede barn, forlatt kun timer etter at livet begynte på ordentlig.

Denne hjerteskjærende fremgangsmåten skjer til stadighet her på Klinika Obsterijke Gjinekologjike i Pristina i Kosovo. Babyer blir etterlatt av fortvilte mødre, som føler at de er i en så håpløs situasjon at de ikke vil

klare å ta seg av barnet.

Tilbake ligger de mest sårbare. Noen ganger skadet fysisk fordi moren tidligere i svangerskapet har prøvd å kvitte seg med fosteret. Babyer som er uønsket fra det øyeblikket de ble unnfanget må begynne livet uten den omsorgen, nærhet og trygghet bare en mor og hennes kjærlighet kan gi.

Fortsatt er denne delen av Balkan merket av krigene. I Kosovo sluttet den i år 2000. Mistro og hat ligger fortsatt og ulmer. Det er dårlig råd, dårlige hjem, dårlige jobber – dårlige fremtidsutsikter. En tredje verden-tilstand midt i Europa i 2015, en tilstand som gjør at mange bare drar. Hundrevis av unge mennesker tar farvel

på bussholdeplassen i Pristina hver eneste dag. De stikker fra landet sitt. De reiser «til Europa», sier de. Føler ikke at de er en del av kontinentet. De håper å finne en fremtid i et annet land.

BARE GUTTER ER GODT NOK

De som blir igjen – og som blir gravide – føler de ikke kan ta seg av barnet som er på vei. Abort er vanskelig, kun alvorlige medisinske grunner tillates. Menn, som lover troskap og giftemål, stikker av når fødselen nærmer seg. Å være alenemor i Kosovo er forbundet med stor skam. Hun vil aldri bli gift.

Florije (32) forteller om enda en grunn:
–Min manns familie prøvde å presse han

Reddet fordi han var gutt. Et lite barn
ligger og sover ute på landsbygda i
Kosovo. Uønsket helt til en lege sa
han trodde fosteret ville bli en gutt.

I dette huset, uten strøm og vann og med rotter i hvert rom, vokste disse barna opp.

til å gå fra meg, fordi vi bare fikk døtre. De sa det allerede etter datter nummer to.

– Finn deg en kvinne som kan gi deg sønner, sa de til han.

– Jeg gråt da de siste jentene mine ble født – for at jeg ikke kunne gi familien min en sønn, forteller Florije.

Familien trakasserte jentene. De truet mannen, mente han burde gå fra kona siden hun ikke kunne få gutter. Hun var jo ikke noe verdt når hun bare fikk jenter. Broren til mannen uttrykte at han hadde forlatt kona etter jente nummer to – hvis det var han det gjaldt.

Etter datter nummer fire ble de kastet ut av mannens familie, og måtte finne seg

et annet sted å bo. De endte opp i et sammenrast og ødelagt hus, uten isolasjon, med ødelagt tak – alt ble vått når det regnet. Ei rønne uten vinduer, vann og strøm og i selskap med rotter. Her vokste se seks døtrene opp – og her ble hun gravid igjen. Uten jobb og inntekt så hun ikke andre muligheter enn å kvitte seg med barnet. Men en lege hun var hos, var sikker på at det ville bli en sønn. Florije og mannen hørte på legen. Og lille Enduen ble født. Familiens første gutt. Og familien til mannen begynte igjen å komme på besøk.

Så lite blir jenter verdsatt i deler av kulturen.

ETTER FØDEAVDELINGEN

Håpløse økonomiske forhold, en kultur hvor kvinner er svake og utsatte, brutte løfter, lite støtte fra myndighetene. Denne virkeligheten må jenter og kvinner i Kosovo forholde seg til – og denne virkeligheten gjør at mellom femti og hundre forlater sine nyfødte barn hvert år. Hva skjer med barna i det lille rommet på fødeavdelingen i Pristina? De kan ikke bli her for alltid.

Sykepleier Naile Nitaj forteller at hun er den eneste på vakt nå. I tolv timers skift er de to stykker i døgnet som prøver å gi de små litt nærhet.

– Det er en vond start på livet, det å ikke være ønsket, sier hun.

Et par babyøyne ser gjennom gitteret i senga, mot en uviss fremtid.

– Situasjonen er håpløs, men vi må gjøre vårt beste sånn at disse barna ikke blir håpløse.

Derfor har de faste rutiner. Mat hver tredje time, vask hver dag og bleieskift fem ganger i døgnet. Men det er ikke tid til all den kjærighet og omsorg babyer trenger. Det ene barnet har vært her i fire måneder. Hun trenger et hjem.

Noen havner i fosterhjem, noen adopteres bort og mange havner på spedbarnsavdelingen til SOS-barnebyer her i byen. Bygget for å møte dette stadig økende problemet. Fosterhjem i Kosovo er ofte midlertidige, så de som får plass i barnebyen har kanskje fått den eneste langsiktige løsningen.

Foruten å ta seg av de barna som allerede har blitt forlatt, oppsøker også SOS-medarbeiderne gravide i sitt distrikt for å hjelpe til slik at barnet blir tatt vare på etter at det er født.

Tilbake på fødeavdelingen, et hjertesukk fra sykepleier Naile Nitaj:

Jeg ønsker å være som en mamma, men jeg strekker ikke til. Disse barna trenger å bli kost med, gått med på armen. De trenger kjærighet – og det prøver jeg å gi dem. Men de er så mange, og jeg har bare to armer.

HVA SKJER MED BARNNA?

SOS-babysenteret er det eneste tilbudet i Kosovo som har god kvalitet og høy standard for plassering av babyer i alderen 0-3 år.

Barna på babysenteret kommer direkte fra fødeklinikken på Universitetssykehuset i Pristina. På grunn av byråkrati og lang ventetid hos myndighetene kan barna bli værende på fødeklinikken i opptil et halvt år før de forlater sykehuset.

Babysenteret skal i bruk tre av familiehusene i SOS-barnebyen i Pristina. Barna fordeles på disse tre husene, etter en ny modell der en SOS-mor sammen med assistenter tar vare på seks barn hver. På den måten vil livet likne mer på et vanlig familieliv.

STORT & SMÅTT

Aksjonsdag i Åsane

Elever ved U. Pihl videregående skole i Åsane i Bergen arrangerte 24. mars aksjonsdag til inntekt for SOS-barnebyer.

72 elever deltok i rebusløp i gangene på skolen, drev en kafeteria med salg av vafler og pølser og gikk rundt i området med bøsser for å samle inn penger. Elever med arbeidskort leverte også inn pengene de hadde tjent etter å ha jobbet i forskjellige bedrifter.

I tillegg til ønsket om å støtte en viktig sak ble konkurranseinstinktet i elevene vekket som følge av flotte premier fra næringslivet i Åsane. Premiene, som blant annet inkluderte mange gavekort, ble til delt de som klarte å få flest poeng fra både rebusløp og bøssebæring.

I forkant av aksjonsdagen fikk skoleelevene selv bestemme et konkret prosjekt som de ville støtte, og valget falt på babyklinikken i Kosovo, som du kan lese mer om et annet sted i dette magasinet.

Bruktbutikker for barnebyene

Hva har Tustna og Fredrikstad til felles? Begge hjem til bruktbutikker drevet av engasjerte frivillige i SOS-barnebyer.

Frivilligruppen på Tustna er relativt ny, og startet med to damer, to partytelt og et bruktmarked på slutten av sommeren i 2011. Markedet arrangerer de fortsatt hvert år, nå i gymsalen til barneskolen på Leira.

Gruppen i Fredrikstad har holdt på litt lenger og kan feire hele 20 år med frivillig

engasjement denne våren. Innsamlingen til SOS-barnebyer startet i 1995 med «kaffe-tier'n» - donasjoner som gikk rett i kassa ved hvert møte. Denne tradisjonen holder de stadig gående den dag i dag.

- Det vi kan, det gjør vi, understreker styremedlem i Fredrikstad, Bente Hammer.

- Det er veldig moro å holde på med og vi er vel blitt hekta alle som én i gruppa vår, sier Gunn Leiren, gruppeleder på Tustna.

SVØMMER MED SKILPADDER

På St Barts i Karibien har våre spinnville jordomseilere beveget seg under havoverflaten og ned til de lokale skilpaddene. «Alt fra iakttagelse av avventende 1,5 meters barracuda til synkronsvømming med sjøgress-sløve skilpadder,» forteller de på bloggen sin.

Samboerne Ingunn Narverud og Snorre Føreland la ut på sin jordomseiling med skipet S/Y Spinnvill i fjor sommer. På veien skal de samle inn penger til SOS-barnebyer og besøke en barneby i Ipiales i Colombia. Nå har de altså krysset Atlanterhavet og kommet fram til øyparadisene i Det karibiske hav. Og skal vi dømme etter bloggen deres har de ingen hast med å komme seg vekkt derfra! Følg jordomseilerne på www.sy-spinnvill.com og støtt innsamlingen deres på <http://innsamling.sos-barnebyer.no/ipiales>.

ØNSKER DU Å BIDRA SOM SOS-FRIVILLIG? For mer info: sos-barnebyer.no/frivillig. Ta også gjerne kontakt med din fylkesleder:

SOS-barnebyer Akershus

Nina Langfeldt/Mobil 93 21 07 50

SOS-barnebyer Buskerud

Grith Overgaard Fosnæs/93 44 51 14

SOS-barnebyer Finnmark

Rosel Olsen/95 04 66 15

SOS-barnebyer Hedmark

Eva Bækkel/99 01 83 06

SOS-barnebyer Hordaland

Sonal Patel/41 30 45 83

SOS-barnebyer Møre og Romsdal

Kari Mette Abusland/95 12 55 60
Gerd Watten/90 93 58 74

SOS-barnebyer Nord-Trøndelag

Ingrid Hallan/99 58 24 12

SOS-barnebyer Nordland

Ståle Bakken/95 90 13 31

SOS-barnebyer Oslo

Tonje Ruud Camacho/95 10 17 24

SOS-barnebyer Rogaland

Ragne Rødstøl/91 82 35 07

SOS-barnebyer Sogn og Fjordane

Ralf Einar Johannessen/48 27 55 96

SOS-barnebyer Svalbard

Anne Lise Klungseth Sandvik/91 71 31 63

SOS-barnebyer Sør-Trøndelag

Ida Marie Ulriksborg/95 85 29 28

SOS-barnebyer Telemark

Sissel Berit Hoell/91 36 50 81

SOS-barnebyer Troms

Bodil Skotnes/91 57 92 30

SOS-barnebyer Vestfold

Bernhard Marti/99 61 17 54

SOS-barnebyer Østfold

May Gander/92 89 65 11

JUBILEUMSÅR MED FADDERVEKST

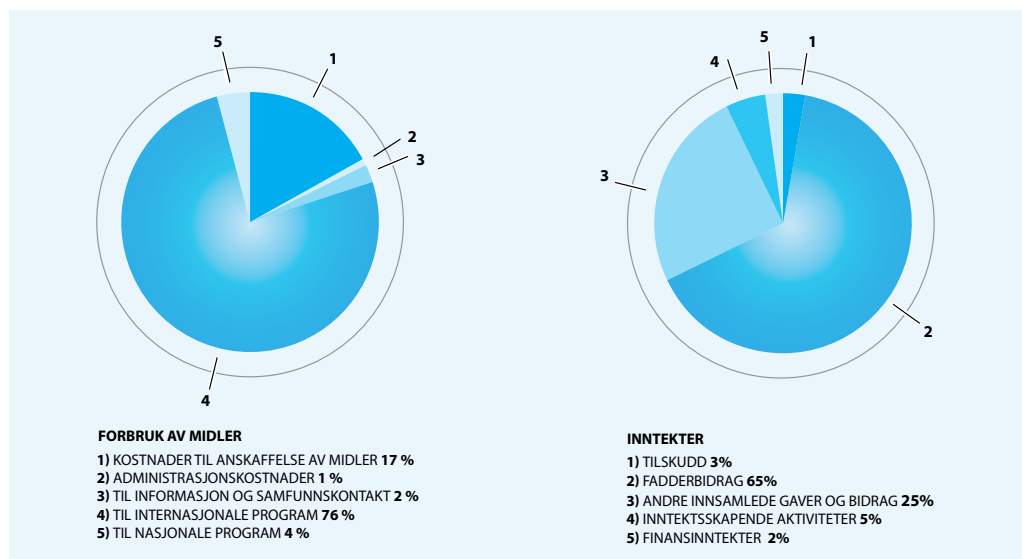

Fra Pleiku i Vietnam der SOS-barnebyer Norge har åpnet en ny barneby.

SOS-barnebyer Norge arbeider for langsiktig omsorg, styrkede rettigheter og et trygt hjem for alle barn. Fadderinntektene økte med fem prosent i 2014, mer enn 12 000 nye fadderskap ble tegnet, og faddere i SOS-barnebyer er nå engasjert i hele 107 land på global basis.

I 2014 kunne SOS-barnebyer Norge også feire sitt 50-årsjubileum. Organisasjonen ble startet for å gi et trygt hjem til barn som hadde mistet hjem, familie eller omsorg. Etter hvert engasjerte SOS-barnebyer seg også sterkt i utdanning, og mange skoleprosjekter så dagens lys. Dette ble etterfulgt av en satsing på forebyggende prosjekter, som familieprogrammer som ble etablert for å forhindre at familier går i oppløsning. I de senere år har SOS-barnebyer satset på påvirkningsarbeid av myndigheter, både nasjonalt og globalt, for å styrke rettighetene til barn i våre målgrupper – barn uten omsorg, eller barn som står i fare for å miste omsorg.

Ved årsskiftet 2014/2015 hadde SOS-barnebyer på verdensbasis et direkte omsorgsansvar for 78 793 barn og ungdommer, mens tallet på deltagere i våre forebyggende familieprogrammer var 439 838.

I tillegg til fadderbidragene, som går til SOS-barnebyers programmer over hele verden, har SOS-barnebyer Norge et spesielt finansieringsansvar for et utvalg programmer. De nærmeste samarbeidslandene er: Mosambik, Zimbabwe, Zambia, Malawi, Swaziland, Tanzania, Angola, Uganda, Nigeria, India, Filippinene, Vietnam, Peru,

Ecuador, Colombia, Russland og Kosovo.

Vi vil uttrykke en stor takk til de faddere, frivillige, organisasjoner, næringsliv, skoler, barnehager og andre som har støttet oss. Resultatene vi har oppnådd i 2014 ville ikke vært mulig uten dere.

[Les hele årsrapporten på sos-barnebyer.no.](http://sos-barnebyer.no)

Vi har snakket mye om hva pengene går til. Barna skjønner det med å hjelpe andre.

Viktig å kunne hjelpe

Barna i Espira Trygstad barnehage på Hønefoss har en venn i Ghana. Barnehagen er fadder for Chris på fem år. Det tar de på alvor.

Tekst og foto: ELIN HARSTAD IVERSEN, Ringerikes blad

Linnea og Herman vet godt hvem Chris er. Mammaer, pappaer, søsken og besteforeldre har kommet til barnehagen for å være med på Espiradagen. Nå står de i kø for å kjøpe boller, sjokoladekake, saft og kjeks.

I Espira Trygstad er det Chris, en fem år gammel gutt fra Ghana i Afrika, som står i fokus når den årlige Espiradagen markeres. – Alle her kjenner til Chris, forteller styrer Wenche Gjevestad.

VIKTIG FORSTÅELSE

Rundt omkring i barnehagen, på alle fire avdelinger, henger det bilder av Chris. På globus og kart har barna fått hjelp til å finne hjemlandet hans. De blir kjent med fadderbarnet på samlingsstunder der de prater om hvem Chris er, hvor han bor og hvordan han lever. – En viktig forståelse å ha med seg allerede fra barneha-

gealder, synes Gjevestad.

– Vi synes det er viktig å ha et slikt konkret prosjekt. Vi har snakket mye om hva pengene går til. Barna skjønner det med å hjelpe andre, sier hun.

Hos Oliver i kiosken får vi forklart hvilket godt formål pengene fra bollesalget går til.

– Det er til Chris. Så han kan få mat og gå på skole og sånn.

Solidaritet i praksis

En gang i året arrangerer Husvik skole i Tønsberg Husvikbarnas solidaritetsdag. En torsdag ettermiddag i april var klasserom, aula og korridorer fylt opp med alt fra kafeer og bruktutvalg til tombola og salong for ansiktsmaling og fletting av hår.

Tekst og foto: KNUT-ERIK LAHN, Tønsbergs blad

– Inntektene går til SOS-barnebyers prosjekt i Mwanza i Tanzania. Det er et prosjekt vi har gitt penger til flere ganger. Elevene har fått se bilder fra prosjektet, og vi har fått et ordentlig forhold til arbeidet som gjøres i Mwanza, sier rektor på Husvik skole, Bobbie Abell.

Elevene på skolen har den siste tiden arbeidet fram sine bidrag til skolen. – Noen har laget ting, andre har tatt med ting de skal selge. Noen lager mat, og noen fletter hår, forteller Abell, som også trekker fram det gode samarbeidet med FAU. Og det var nesten ikke en krok av skolen det ikke var aktivitet i torsdag, og foreldrenes penger fikk ben å gå på. Det var nok av spennende ting å bruke penger på.

NATURLIG FLINKE

På scenen i aulaen var en jentegjeng fra 7. klasse i gang med å flette hår og gi ansiktsmaling.

– Vi tar fem kroner for små tegninger, og ti kroner hvis vi skal male hele ansiktet, sier Elisabeth Parnemann Sirevåg. – Har dere øvd mye på ansiktsmalingen? – Nei, vi er bare naturlig flinke, sier Emma Olsen Stenersen og ler.

Og resultatet? 48 000 kroner til bygging av den nye barnebyen i Mwanza!

« Jeg kan lese for mamma og hjelpe henne, det er jeg ganske stolt av.

Heí!

Jeg heter Bona og er elleve år.

Jeg bor i Kosovo. Jeg har nesten akkurat begynt på skolen, selv om jeg nå er 11 år. Mamma og pappa har aldri gått på skolen selv og kan ikke lese og skrive. De trodde ikke det var viktig for meg og søsknene mine å gå på skolen, selv om vi hadde veldig lyst. For dem var det viktig at vi hjalp til med å tjene penger til familien vår, fordi mamma og pappa ikke har noen jobb. Så da jeg var syv år og klar til å begynne på skolen ble jeg hjemme. Det synes jeg var vanskelig.

Men for en stund siden kom noen fra SOS-barnebyer på besøk til oss og fikk snakket med mamma og pappa om at det var viktig at vi fikk gå på skolen. Da forsto de at det var bra for meg å lære å lese og skrive. Jeg begynte i første klasse, selv om jeg var mye eldre enn de andre elevene. Det var litt vanskelig synes jeg, noen elever ertet meg for det. Men så fikk jeg bytte klasse og fikk verdens beste lærer. Hun kan så mye, er snill og vennlig og alle gjør som hun sier. Når jeg blir stor skal jeg bli lærer. Jeg vil bli akkurat som henne. Og jeg kan lese for mamma og hjelpe henne, det er jeg ganske stolt av!

FAKTA FAKTA OM KOSOVO

- Land i Europa med 1,8 millioner innbyggere
- Hovedstaden heter Pristina
- Språk: albansk og serbisk
- Landet er blant de mest fattige i Europa
- Har en SOS-barneby

TAKK FOR DIN OMSORG!

SOS
BARNEBYER

Et trygt hjem for alle barn

Foto: Dominic Sansoni

SOS-barnebyer ønsker nye faddere hjertelig velkommen til SOS-familien, og retter en stor takk til alle som har gitt verdifull støtte til katastroferammede barn i Nepal. Sammen gir vi den omsorgen og beskyttelsen du skulle ønske noen ga ditt barn, dersom du ikke lenger var der.

Tusen takk på vegne av barna!